

В. М. Яноші, Д. П. Вознюк

Руїни корецького замку 15—18 ст., сучасний вигляд

Руины корецкого замка 15—18 в., современный вид

Малюнок Т. Г. Шевченка «Руїни корецького замку», 1846 р.

Рисунок Т. Г. Шевченко «Руїни корецького замка», 1846 г.

КРАЕВЕДЧЕСКИЙ ОЧЕРК

В. М. Яноші, Д. П. Вознюк

КРАСЗНАВЧИЙ НАРИС

ЛЬВІВ
«КАМЕНЯР»
1988

ББК 26.890(2Ук-4Рo)

Я64

Краєзнавчий нарис про Корець — районний центр Ровенської області, місто, що має древню історію, славні революційні, бойові і трудові традиції. В книзі розповідається про пам'ятки міста і району, про великі соціально-економічні перетворення, які відбулися тут за роки Радянської влади.

Краеведческий очерк о Корце — районном центре Ровенской области, городе, имеющем древнюю историю, славные революционные, боевые и трудовые традиции. В книге рассказывается о достопримечательностях города и района, о больших социально-экономических преобразованиях, происшедших здесь за годы Советской власти.

Рецензенти:

Я. Д. ІСАЄВИЧ, Ю. З. ДАНИЛЮК

Редактор З. П. СУХОДУБ

На обкладинці: *Панорама Корця*

На обложке: *Панорама Корца*

Пам'ятник В. І. Леніну

Памятник В. И. Ленину

Я $\frac{1905040000-074}{M214(04)-88}$ БЗ-9-7-88

ISBN 5-7745-0003-9

© Видавництво «Каменяр», 1988

*Братська могила радянських воїнів,
які загинули при звільненні Корця
від німецько-фашистських загарбників*

*Братская могила советских воинов,
павших при освобождении Корца
от немецко-фашистских захватчиков*

*Пам'ятник радянським воїнам і партизанам
Памятник советским воинам и партизанам*

*Околиці міста
Окраини города*

Сторінки історії

Місто Корець, районний центр Ровенської області, знаходиться у північній частині Волинської височини, що ділить область на поліську та лісостепову зони. Топонімісти його назву пов'язують з найменуванням річки Корчик, яка протікає через місто.

Ця місцевість заселялася людьми з давніх часів, про що свідчать крем'яні знаряддя праці доби пізнього палеоліту, знайдені на території міста. А на його околиці виявлено залишки оборонних валів давньоруського городища 11—13 ст. та багато археологічних знахідок.

Розташоване на одному з торговельних шляхів, що з'єднував Давню Русь із Західною Європою, місто відіграло помітну роль в історії Давньоруської держави, і про нього не раз знаходимо різні відомості у тогочасних джерелах. Перша писемна згадка про Корець (його названо Корчеськ) в Київському літописі датується 1150 р. Описуючи міжусобні чвари князів, автор цієї пам'ятки засвідчив факт відвідання Корчеська одним із київських князів. Отже, у той час місто вже існувало.

По-різному складалася історична доля Корця. У 12 ст. він входив до удільного Пересопницького князівства, а в 13 — першій половині 14 ст. — до складу Галицько-Волинського. Відомо, що 1258 р. тут перебував князь Данило Галицький, організовуючи оборону Волинської землі від монголо-татар.

З середини 14 ст. Корець — під владою Великого князівства Литовського; в 1386 р. литовський князь Ягайло передав місто Федору Острозькому. До 1651 р. Корцем володіли українські православні магнати — удільні князі Корецькі, які гнобили селян і міський трудовий люд не менше, ніж католицькі феодали.

Правда, як засвідчують історичні документи, окремі представники цієї родини виступали проти експансії католицизму, боро-

лись проти татаро-турецьких загарбників. Так, Василь, Лев і Олександр Корецькі загинули 1519 р. у битві з ординцями під Сокалем. Самійло Корецький (одружений з Катериною, дочкою господаря Молдавії Єремії Могили) воював із султанською Туреччиною, втік з турецького полону, але пізніше знову потрапив у полон і у 1622 р. був страчений у Стамбулі.

На початку 17 ст. у Корці поживавилось культурне життя. Цьому, зокрема, сприяло тривале перебування у місті українського педагога, поета, перекладача, церковного діяча Лаврентія Зизанія-Тустановського (помер не пізніше 1634 р. у Корці), автора книги «Грамматика словенська» і першого на Україні і в Білорусії букваря зі словником «Наука ку читаню». Його «Катехізис», надрукований у Москві, у якому містилися відомості природничо-наукового характеру і спроби раціоналістичного тлумачення деяких релігійних догматів, церковна влада визнала еретичним.

У серпні 1648 р. через Корець пройшли загони селянсько-козацького війська Богдана Хмельницького. Наступного року тут спалахнуло народне повстання під керівництвом Федька Возниці, Яська Форитара, Васька Качановського, Тимка Рудковського, Яська Яницького. Повернувшись після укладення Зборівського договору (1649 р.) до міста, місцевий магнат Самуїл-Карл Корецький жорстоко розправився з повсталими.

Восени 1654 р. військо Богдана Хмельницького знову зайняло Корець. Але, за Андрусівським перемир'ям, місто залишилося під владою шляхетської Польщі, що, звичайно, позначилося негативно на його економічному і культурному розвитку.

Після другого поділу Польщі (1793 р.) Корець входить до складу Російської держави і стає волосним центром Новоград-Волинського повіту Волинської губернії. У місті поживаються торгівля, ремісництво, промисловість. Тут діяли три шкіряні і суконна мануфактура (остання, до речі, була однією з найбільших у губернії).

В кінці 18 ст. на берегах річки Корчик виявлено поклади високоякісної каолінової глини, що стала сировиною для відкритого 1790 р. фарфоро-фаянсового заводу. Уже через три роки тут працювало понад тисячу майстрів, художників, робітників. Основною

робочою силою були кріпаки. Власники заводу запросили і спеціалістів з-за кордону. Тут виготовлявся різноманітний посуд. В його оформленні нерідко переважали місцеві мотиви: орнаменти з дрібних квітів, декоративні смужки, волинські краєвиди з вербами над річкою та критими соломою дерев'яними хатами. Продукція заводу вивозилася у багато країн Європи. Нині окремі її зразки представлені в експозиціях музеїв Корця, Луцька, Полтави, Львова, Києва, Ленінграда, Москви, Варшави, Парижа.

У 1797 р. великої шкоди підприємству завдала пожежа. Хоч згодом його відбудували, але діяло воно з меншою потужністю. Місцеві сировинні ресурси вичерпувалися, що й призвело до завершення заводу. У 1832 р. він був закритий.

Наприкінці 19 ст. у Корці з'явилося кілька нових промислових підприємств, почала інтенсивніше розвиватися торгівля. У 1898 р. тут побудовано цукровий завод. В осінньо-зимовий період робітникам цього підприємства доводилося працювати на холоді по 12 годин і більше; про елементарну техніку безпеки, виробничу санітарію не було й мови.

З ряду документів можна скласти уявлення про тогочасний Корець. Він майже нічим не відрізнявся від багатьох типових провінційних містечок Російської імперії кінця XIX ст. Площа міста становила 350 десятин, у ньому було 13 вулиць і провулків, без освітлення, будинки — переважно дерев'яні.

У 1893 р. тут було відкрито двокласну церковнопарафіяльну школу, а в 1911 р. почало працювати початкове загальноосвітнє чотирикласне училище.

Волинська земля здавна приваблювала багатьох відомих людей. У 18—19 ст. у Корці побував ряд видатних діячів культури, науки. Так, по дорозі до Угорщини і Австрії в 1750 і 1753 рр. через Корець пройжджав український просвітитель, гуманіст, філософ і поет Г. С. Сковорода. За завданням археографічної комісії у листопаді 1846 р. місто відвідав Т. Г. Шевченко, зробив кілька малюнків. У його повісті «Прогулка с удовольствием и не без морали» читаємо: «На полях Волини и Подолии вы часто любуетесь живописными развалинами древних массивных замков и палат, некогда великолепных, как, например, в Остроге или Корце. В Корце даже церковь, хранилище бальзамированных

трупов фамилии графов Корецких, сама собою в развалину превратилась. Что же говорят? о чем свидетельствуют эти угрюмые свидетели прошлого? О деспотизме и рабстве! О хлопах и магнатах!».

Через Корець у 1847 і 1850 рр. проїжджав французький романист Оноре де Бальзак. В 1878 р. у місті побувала геніальна поетеса Леся Українка. Корець кілька разів відвідував революційний народник, російський письменник Г. О. Мачтет, автор улюбленої пісні В. І. Леніна «Последнее прости» («Замучен тяжелой неволей»). Деякі твори написані ним на українському матеріалі, чому в певній мірі сприяло його перебування в Одесі, Києві, Житомирі, Луцьку, Корці.

За дорученням Петербурзького мінералогічного товариства у літні місяці 1885 і 1886 рр. геологічні дослідження у Житомирському і Новоград-Волинському повітах проводив брат видатного російського вченого М. М. Миклухо-Маклая — гірничий інженер Михайло Миколайович Миклухо-Маклай. Він вивчав ріку Случ та її притоки, межиріччя між Случем і Корчиком. Вчений склав карту місцезнаходження гранітів, гнейсів, кристалічних порід.

Боротьбу очолювали комуністи

Перша світова війна принесла трудящим Корця багато страждань. У місті панувала дорожнеча, зростали податки, населення терпіло від голоду, поборів і визиску. Під впливом лютневої буржуазно-демократичної революції в Росії пожвавилась боротьба корецьких трудящих проти експлуататорів. У червні 1917 р., обурені антинародною політикою Тимчасового уряду, повстали наймити й селяни околиць міста. До них приєднались російські солдати. Повстанці заарештували представників місцевої влади. Незабаром у Корці була створена волосна Рада робітничих, селянських і солдатських депутатів, яка закликала трудящих ділити поміщицькі землі. У жовтні 1917 р. солдати разом з селянами-бідняками розгромили поміщицький маєток.

Під впливом Великої Жовтневої соціалістичної революції у Корці 12 січня 1918 р. проголошено Радянську владу. Але 21 лю-

того війська буржуазно-націоналістичної Центральної ради і австро-німецькі частини окупували місто. Трудящі вели рішучу боротьбу з окупантами. Діяли партизанські загони.

1 травня 1919 р. Богунський, Тарашанський і Новгород-Сіверський полки Першої Української радянської дивізії під командуванням М. Шорса визволили Корець від окупантів. Та у серпні 1919 р. місто захопили війська буржуазно-поміщицької Польщі. Трудящі продовжували боротьбу. Восени 1919 р. в районі Корця діяв очолюваний більшовиками загін народних месників чисельністю 100 чоловік.

У червні 1920 р. підрозділи Першої Кінної армії звільнили місто. Трудящі з радістю вітали визволителів, чимало з них влилося добровольцями до лав Червоної Армії. У місті почав діяти ревком. «Усіма силами будемо підтримувати робітничо-селянський уряд і Червону Армію,— писали в одній з резолюцій жителі міста.— Відомо, що тільки Радянська влада визволить народ від злиднів і темряви, забезпечить трудящим масам заможне й культурне життя».

На початку серпня 1920 р. в Корці відбувся волосний з'їзд сільських ревкомів і комітетів незаможних селян, який накреслив заходи по відбудові народного господарства. Його учасники прийняли постанову, в якій говорилося: «З'їзд сільських революційних комітетів і комітетів незаможних селян шле палкий привіт Червоній Армії, котра звільнила нас від панського ярма і героїчно бореться на польському фронті проти світової буржуазії».

Шлемо привітання червоним командирам — товаришам Бундону і Ворошилову. З'їзд обіцяє всіма силами підтримувати Червону Армію і сім'ї борців, що полягли за робітничо-селянську владу. Хай живе світова революція! Хай живе працюючий клас усього світу!».

Органи Радянської влади енергійно взялися за організацію охорони здоров'я трудящих: націоналізували аптеки, відкривали лікарні, медпункти, амбулаторії, створювали санітарні комісії для боротьби з епідеміями. Чимало робилося й для розвитку народної освіти, ліквідації неписьменності серед дорослого населення, починали працювати єдині трудові школи.

Ці та інші заходи здійснювалися в нелегких умовах воєнного лихоліття. На фронті білополяки перейшли у новий наступ і наприкінці вересня 1920 р. окупували польський край. За Ризьким мирним договором Корець залишився у складі буржуазно-поміщицької Польщі і став волосним центром Ровенського повіту Волинського воєводства. Економічний розвиток міста загальмувався на багато років. Підприємства припинили випуск навіть традиційних виробів — сукна, тканих поясів, шкіри.

Неймовірно важким було життя робітників, які, працюючи по 10—12 годин на добу, не могли забезпечити прожиткового мінімуму своїм родинам. Так, робітник цукрового заводу заробляв 70 грошів на день, а буханець хліба коштував 55 грошів.

Місцеве населення зазнавало жорстокого національного гноблення: власті насильно ополячували українське населення, закривалися українські школи, насаджувалася католицизм.

Трудящі не припиняли боротьби за свої права. Так, восени 1922 р. страйкували сільськогосподарські робітники. У 1924 р. майже всю Ровещину охопило полум'я партизанської боротьби: палали панські маєтки, партизани звільняли невеликі містечка, забирали в поміщиків і колоністів землю. Губернська газета «Радянська Волинь», яка виходила у Житомирі, в номері від 28 жовтня 1924 р. повідомляла про те, що партизанський загін, в якому було чимало жителів Корця, у жовтні напав на місто: «Партизани... розгромили всі урядові установи... прогнали... військовий гарнізон».

Весною 1925 р. майже три тижні тривав страйк робітників цукрозаводу. Його учасники висунули ряд економічних вимог і добилися від підприємців істотних поступок.

У 1926 р. почало діяти Корецьке відділення «Сельробу» — масової легальної революційної організації трудящих Західної України, створеної з ініціативи КПЗУ. Активними учасниками організації були І. Радківський, С. Марциновський, Т. Кутковець, Ю. Рабчинський.

З 1933 р. у місті розгорнула активну діяльність підпільна група членів КПЗУ. «У Корці особливо важкі були умови для проведення революційної роботи,— пише у книзі «Зорям назустріч» колишній секретар Гоцанського підпільного райкому КПЗУ Г. Га-

пончук.— Буквально під стінами міста пролягла лінія міждержавного кордону між Польщею і Радянським Союзом. Місто було насичене жовнірами... там діяли служба контррозвідки (двуйки), поліція та її таємна агентура. Зусилля всіх цих органів були спрямовані на те, щоб не допустити виникнення в місті комуністичних організацій. І все ж на початку 1933 року в Корці почав діяти осередок Комуністичної партії Західної України».

Активісти КПЗУ — Михайло Зафран (у 1938 р. його було заарештовано і відправлено у «Березу Картузьку»), Лев Сорока, Іван Кондратюк, Юрій Клеванець розповсюджували листівки, організовували відзначення революційних свят і шевченківських днів. Комуністи збиралися у приватному клубі. Тут, як згадує Г. Гапончук, читалися «книги радянських письменників, влаштовувалися літературні вечори по їх обговоренню».

У 1935 р. у Корці було створено підпільний міський комітет КПЗУ. Комуністи разом з комсомольцями організовували страйки, поширювали нелегальну літературу, листівки із закликами до революційної боротьби. У вересні під час виборів до сейму комуністи агітували трудящих бойкотувати вибори, роз'яснювали антинародний характер буржуазної конституції.

Майже двадцять довгих років трудящі Корця, як і всієї Західної України, боролись за своє визволення з-під ярма польських панів і за возз'єднання з Радянською Україною. Золотого Вересня 1939 р. населення Корця з прапорами та квітами, хлібом-сіллю зустрічало визволителів з червоними зорями на кашкетах.

У місті відбувся багатолюдний мітинг. Присутнім було роздано примірники «Правды» та житомирської обласної газети «Червоне Полісся». Трудящі одностайно говорили: «Дякуємо Червоній Армії за те, що нас визволила від польських панів. Настав кінець нашому безправ'ю та неволі!».

У Корці швидкими темпами почали створюватися заклади торгівлі, культури, медицини, націоналізувалися підприємства. У школах велися уроки рідною мовою, у кінотеатрах демонструвалися радянські фільми.

У жовтні 1939 р. посланці Корця І. Радківський, Т. Кутковець разом з іншими депутатами Народних Зборів Західної України

голосували за возз'єднання західноукраїнських земель з Радянською Україною.

У 1940 р. Корець став районним центром. У місті відбулися вибори до місцевих Рад. Головою виконкому міської Ради депутатів трудящих обрано І. Радківського.

Трудящі Корця активно розгорнули соціалістичне будівництво. У місті створювалися промислові підприємства. Розпочато реконструкцію цукрового заводу. Відкрито середню та неповну середню школи з українською мовою навчання, Будинок культури, кіно-театр, районну лікарню, при якій діяли лабораторія, рентгенкабінет, аптека, молочна кухня, поліклініка. На благоустрій Корця в 1941 р. було виділено 201,6 тис. крб. У місті заасфальтовано головну вулицю, впорядковано центральну площу. У колишньому панському маєтку на околиці Корця створено машинно-тракторну станцію. Держава виділила МТС 11 тракторів, 5 сівалок, 11 плугів, автомашину, зернозбиральний комбайн. При МТС діяли курси, на яких готували механізаторів. Станція надавала відчутну допомогу і колгоспам, і багатьом одноосібним господарствам. Допомогала трудящим уся країна, на звершення надихало їх усвідомлення того, що людина вільної праці стала господарем своєї долі.

Народ нікому не здолати

22 червня 1941 р. німецько-фашистські полчища віроломно напали на Країну Рад. 29 червня Ровенський обком КП(б)У провів у Корці нараду секретарів райкомів партії, на якій було вирішено створити в тилу ворога партійне підпілля.

8 липня 1941 р. гітлерівці окупували Корець. Почалися чорні дні фашистської неволі. Частина території міста була відведена під гетто. Першими жертвами стали працівник райфінвідділу Павло Фалко, голова комітету профспілки цукрового заводу Микола Островський, колишній член КПЗУ, працівник райвійськкомату Степан Марциновський, вчителька Розалія Цвет, працівник міліції Михайло Окипний. За час окупації гітлерівці розстріляли в Корці більше восьми тисяч радянських громадян, понад

500 юнаків і дівчат вивезли на каторгу в фашистську Німеччину. Все, що принесла корчанам Радянська влада у вересні 1939 р., що вони встигли зробити до початку війни, фашисти та їх пособники — українські буржуазні націоналісти сплюндрували, знищили, пограбували. В казарми було перетворено семирічну школу, Будинок культури, кінотеатр.

Трудячі міста і району боролися з окупантами.

У 1942 р. колишній військовополонений Захлебний створив підпільну патріотичну групу з 14 чоловік, яка вела агітаційну роботу серед населення, збирала розвідувальні дані. Згодом ця група влилася у партизанський загін.

Підпільна група діяла на цукровому заводі. Керував нею колишній секретар Збарзького райкому партії Тернопільської області С. Зіненко. Патріоти виводили з ладу обладнання, переправляли цукор партизанам.

У селі Зарів'я діяла підпільна комсомольська група на чолі з А. Бистрецьким. Комсомольці В. Богуш, Т. Степчин, П. Мамчуровський, В. Дулюк розповсюджували листівки антифашистського змісту, постачали партизанів медикаментами, допомагали визволяти військовополонених і переправляли їх у загони месників. Найбільш активними підпільниками у Корці були Г. Петриковець, В. Панчук, А. Примаковський, А. Бойко, Т. Кутковець.

Великий вплив на розгортання партизанського руху на території району мав загін «Переможці», яким керував Д. Медведєв. Народні месники знищили начальника міської поліції, кілька разів виводили з ладу цукровий завод та інші підприємства. В роки окупації у Корці неодноразово бував легендарний розвідник М. Кузнецов.

...Розпочався 1944 р. Лінія фронту наближалася до міста. Перед приходом Червоної Армії гітлерівці зруйнували цукровий завод, промкомбінат, МТС, 60 процентів житлових будівель.

І знову радянські воїни принесли трудящим волю. 11 січня 1944 р. 416-й полк Рильсько-Коростенської Червонопрапорної орденів Суворова та Кутузова стрілецької дивізії під командуванням генерал-майора О. Гладкова, що входила до складу 1-го Українського фронту, звільнив Корець від німецько-фашистських окупантів. У бою за місто відзначились Герой Радянського Союзу

лейтенант Д. Слащов, розвідники лейтенант П. Баранов, старший сержант М. Гордієнко, санітарка старшина А. Кицишина, артилеристи капітан І. Макурін та лейтенант А. Лук'янов. Імена 59 червоноармійців — представників різних національностей Країни Рад, які полягли в боях за визволення Корця, викарбувані золотом на гранітних плитах пам'ятників на братських могилах у міському парку та на кладовищі. Там поховані мужні воїни — росіянин І. Шликов, українець Б. Башинський, білорус Н. Корзинкович, казах Х. Щеребжанов, вірменин Л. Едуардіян, таджик А. Ереснанеєв...

На фронтах Великої Вітчизняної війни громили фашистів 8375 жителів Корецького району, які влилися у Червону Армію. 2380 з них полягло смертю хоробрих.

18 січня 1944 р. в Корець прибула група партійних і радянських працівників, які й очолили роботу по відбудові народного господарства. Першим секретарем райкому партії став Г. Баранник, головою райвиконкому — Я. Гажала, головою міськвиконкому — І. Радківський.

Відродження й розвиток промисловості, торгівлі, підприємств комунального господарства, закладів освіти, культури, охорони здоров'я відбувалося в умовах гострої боротьби з залишками буржуазно-націоналістичних банд. Бандерівці закатували комуністів Володимира Бондаренка, Миколу Воловикова, комсомольців Раїсу Терехову, Ганну Денисюк, Петра Туровича, Олену Прострілу, Дмитра Бриковця, Василя Бондаренка, Івана Харченка, Стефанію Вознюк. Трудящі Корця, керовані комуністами, повели рішучу боротьбу з націоналістами.

Бажаючи допомогти Червоній Армії швидше розгромити ворога, місцеве населення взяло участь у зборі коштів на танкову колону «Ровенщина». Так, робітники цукрового заводу внесли у її фонд п'ятиденний заробіток, службовці Корця — тижневий. Всього ж у районі було зібрано 100 тис. крб. Трудящі розгортали патріотичний рух за надпланову здачу зерна, інших сільськогосподарських продуктів. Це був їх скромний вклад у наближення дня Перемоги.

Життя поступово входило в мирну колію. Уже на початку березня 1944 р. в районі діяли міське та вісім сільських спожив-

чих товариств, 28 крамниць, дві їдальні, згодом відновили роботу МТС, районна контора зв'язку, почали працювати школи, лікарня, нарощував потужності відремонтований цукровий завод.

Творили долю власними руками

У 1946 р. трудящі Корця провели 17 суботників, в яких взяло участь понад дві тисячі робітників і службовців, більше тисячі селян. Вони відремонтували 46 будинків, відбудували приміщення міськради, впорядкували міську площу, озеленили вулиці.

У наступному році район першим на Ровенщині завершив колективізацію сільського господарства: було створено 31 колгосп. Держава надала їм довгострокові кредити, виділила насіння, мінеральні добрива. Велику допомогу надавала колгоспам Корецька машинно-тракторна станція.

У кінці 40-х років у Корці було споруджено електростанцію, відбудовано цегельний завод. Після реконструкції зросла потужність цукрового заводу. У місті створено промартіль із взуттєвим, швейним, столярним, валяльним та іншими цехами, мережу закладів громадського харчування, розширено комунальну службу. На базі промислових цехів райпобуткомбінату почав працювати завод пластмасових виробів, реконструйовано харчокомбінат, хлібозавод, комбінат побутового обслуговування населення, райшляхвідділ.

Високими показниками у розвитку народного господарства та культурному будівництві зустріли трудівники міста і району 40-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. Орденами і медалями СРСР було відзначено 36 робітників МТС, колгоспників, партійних, радянських і профспілкових працівників.

Корець розростався, озеленювався, впорядковувався, наповнювалися дитячими голосами його вулиці. У 1959 р. з ним злилися села Зарів'я та Закорчицьке, на його околицях вирости нові мікрорайони. У перші повоєнні п'ятирічки було зведено понад 560 будинків, реконструйовано центральну площу, прокладено 62 кілометри тротуарів.

На початку 60-х років у Корці відкрито професійно-технічне училище, яке в середньому щороку випускає 500 спеціалістів сільського господарства, почали працювати середня школа № 2, вечірня школа робітничої молоді, заочна школа, лікарня, поліклініка, жіноча консультація, санепідемстанція та інші медичні заклади. Тут вирости нові вулиці — Титова, Гранична, Першотравнева, Бистрецького, Зелена, Кутузова, на яких зведено добротні багатоповерхові будинки.

Поліщуки з допомогою братніх республік не лише відбудували зруйноване війною народне господарство, а й заклали міцну основу для дальшого розвитку економіки, культури, освіти, медицини.

Щасливе сьогодні

Центральна вулиця міста носить ім'я Леніна. На її початку, на східній околиці Корця, розмістилися корпуси цукрозаводу. Нині підприємство щодоби переробляє 1500 тонн сировини, яка надходить не лише з Корецького, але й з Новоград-Волинського та Славутського районів сусідніх Житомирської та Хмельницької областей. Щороку підприємство випускає в середньому 19 тис. тонн цукру, який відправляється у різні куточки нашої країни.

Цукровари підтримують ділові стосунки з трудящими багатьох республік нашої країни. Так, дифузійні ножі надходять на завод з Підмосков'я, азбест — з Оренбурга, запасні частини до дифузій — з Болохова, що в Тульській області, котли для ТЕЦ — з Таганрога, мазут — з Мозира, хімреактиви — з Вірменії, великогабаритні ваги — з Грузії.

Колектив цукроварів — багатонаціональний. Серед заводчан — чимало знатних людей, орденоносців, правофлангових соціалістичного змагання. Це учасники Великої Вітчизняної війни кавалери орденів Червоної Зірки, Трудового Червоного Прапора, «Знак Пошани» водій В. Трегуб; його колега по праці П. Кубай, змінний інженер ТЕС О. Ладюк — кавалери ордена Слави III ступеня та інші.

Сумлінною працею, активною участю у громадсько корисних справах авторитет і повагу завоювали делегат XXVII з'їзду Компартії України слюсар Т. Мороз, електрик В. Семенюк, набірник ножів Б. Седляр, бригадир ремонтників М. Дем'янчук, оператор дифузії П. Гусевик.

За останні 10—15 років коло підприємства виросло ціле містечко: тут у добротних багатопверхових будинках мешкають не лише цукровари, а й робітники та службовці інших підприємств.

Неподалік цукрового заводу, на лівому березі Корчика — завод пластмасових виробів. Продукцію цього підприємства, — а її випускається щороку майже на 1,8 млн. крб., — знають у багатьох містах нашої країни. Корецькі радіо- та електророзетки, електропатрони, електровилки надходять на підприємства Дніпропетровська, Харкова, Ленінграда, Мінська, Риги, Талліна, Єревана, Ташкента.

Трудовий колектив заводу пластмасових виробів не раз виступав ініціатором добрих починань, здобував перемоги в республіканському та обласному змаганні. Комуністи пресувальник В. Опанасюк, штампувальниця Г. Данилейко, слюсарі П. Степчин та С. Христинч — умілі наставники, постійно дбають про впровадження у виробництво нового, передового, про розширення асортименту товарів широкого вжитку. Не відстає від своїх старших колег молодь: високих виробничих показників добиваються члени чотирьох комсомольсько-молодіжних колективів.

Немалу частку у виконання народногосподарських планів вносять завод продтоварів, ремонтно-транспортне підприємство, пересувна механізована колона та дві автоколони, виробничий комбінат підприємства «Райсільгоспхімія», «Міжколгоспшляхбуд».

На вулиці Леніна розташовані також районний вузол зв'язку та відділення Держбанку, районна бібліотека, навпроти якої встановлено пам'ятник великому Кобзареві (саме у цьому будинку зупинявся Т. Г. Шевченко), дитяче кафе «Вінні-Пух» (до речі, у місті три дитячих дошкільних заклади на 600 місць).

У Корці працюють три загальноосвітні середні, восьмирічна і музична школи. Далеко за межами району відома середня школа № 1. За післявоєнний період у ній отримали атестати зрілості

понад 3500 юнаків і дівчат. Серед випускників школи — спеціалісти різних галузей народного господарства. Так, В. Рой став доктором медичних наук, П. Петренко та С. Герасимович — кандидатами технічних наук, П. Ковальчук — кандидатом фізико-математичних наук, Г. Малікова — педагог, І. Гавриш — інженер, а В. Загородько працює заступником директора Київського заводу «Арсенал». За самовіддану працю по комуністичному вихованню молоді 25 вчителів цієї школи відзначено урядовими нагородами і значками «Відмінник народної освіти УРСР». У школі є ленінська кімната, історико-краєзнавчий музей, найздібніші учні — члени учнівського наукового товариства.

Є у Корці професійно-технічне училище. За 25 років тут підготовлено для народного господарства близько 14 тисяч трактористів-машиністів широкого профілю, трактористів третього класу, наладчиків обладнання тваринницьких ферм, операторів машинного доїння.

Ім'я Леніна носить і центральна площа міста, на якій в 1965 р. встановлено пам'ятник вождеві. На площі розташовуються адміністративний будинок, торговельний комплекс «Ювілейний», Будинок побуту, готель «Тюльпан», дитяча бібліотека, універмаг, магазин «Все для господарства», аптека.

Через дорогу від центральної площі — алея Слави, неподалік — нове приміщення районного Будинку культури із залом на 600 місць. При Будинку культури діють самодіяльний народний хор, танцювальний і драматичний гуртки, агіткультбригада. Хор не раз з успіхом виступав на обласній та республіканській сценах, по телебаченню, брав участь у різних творчих конкурсах, турнірах. У Будинку культури проводяться щорічно традиційні обласні музичні фестивалі дружби «Пісні над Горинню», тематичні художні виставки, на яких демонструють свої твори місцеві художники.

Серед садків розмістилися ошатні корпуси обласної фізіотерапевтичної лікарні, де ефективно лікують серцево-судинні захворювання. Місцеві азотно-радонові джерела за своїми терапевтичними властивостями не поступаються відомим цхалтубським, що у майбутньому дасть можливість створити тут санаторно-лікувальний комплекс.

За останні роки в лікарні оздоровлено понад 15 тисяч чоловік. Зараз тут діє 45 кабінетів: механотерапії, фізіотерапії, функціональної діагностики, масажні, бальнеологічні тощо.

Спільно з Київським науково-дослідним інститутом нейрохірургії корецькі медики постійно вдосконалюють діагностично-лікувальний процес.

У західній частині міста — чотириповерхова районна лікарня на 325 ліжок та поліклініка, розрахована на 500 відвідувань в день. Тут пацієнти можуть отримати кваліфіковану допомогу 59 лікарів — спеціалістів 22 профілів. Цей медичний заклад оснащений найновішою діагностичною апаратурою.

А всього у районі про охорону здоров'я трудящих дбають понад 400 медичних працівників з вищою та середньою спеціальною освітою.

Неповторності місту надають його архітектурні пам'ятки. На горбі над Корчиком знаходяться залишки замку 15—18 ст. Цікавим прикладом синтезу прийомів і форм архітектури 16—18 і початку 20 ст. є костьол Антонія. Майстерно поєднуються класицистичні принципи і планово-просторова структура українських дерев'яних храмів у Миколаївській церкві (1834). Характерні особливості українського мистецтва 17—19 ст. відображає архітектура ансамблю Троїцького монастиря. Цікавою пам'яткою дерев'яного зодчества є Кузьмо-Дем'янська церква (18 ст.).

Багато цікавого про історію та сьогодення Корця можна дізнатися у місцевому історико-краєзнавчому музеї. Увагу відвідувачів привертає експозиційний вузол, присвячений російському письменникові В. Г. Короленку (1853—1921), який відвідував Кореччину. В експозиції — фото Ровенської гімназії, де вчився В. Г. Короленко, його художні твори.

В одному із залів музею відтворено куточок вітальні російського археолога, історика, письменника і художника, директора Петербурзької публічної бібліотеки О. М. Оленіна. У салоні Оленіних побувало багато видатних людей свого часу, зокрема О. Пушкін, А. Міцкевич, І. Крилов, О. Грибоедов, М. Глінка (їх портрети експонуються). Олександр Пушкін закохався у дочку Оленіна Анну і просив її руки, але не одержав згоди на шлюб матері дівчини. Закоханий поет присвятив Анні Олениній багато

своїх віршів, зокрема відомі рядки «Я вас любил, любовь еще быть может...»

Останні роки життя Анни Оленіної (Андро) були пов'язані з Корцем і з селом Середня Деражня, де вона жила у дочки.

Могила Анни знаходиться у Корці на території Троїцького монастиря (вона померла 1888 р., маючи 80 років).

Скориставшись приміськими автобусами, гості міста можуть відвідати і ряд сіл району, ознайомитись з пам'ятками археології часів Давньоруської держави у селах Світанок, Сапожин, Стовпин, Харалуг, місцями, пов'язаними з визвольною війною українського народу 1648—1654 рр.,— селами Великі Межирічі, Богданівка.

Багатою є літературна карта Кореччини. Так, Великі Межирічі (до 1965 р.— Межирічі) у різний час відвідували письменники Володимир Короленко та Михайло Коцюбинський. У селі Старий Корець провів дитячі роки український радянський письменник Василь Лозовий. Уродженцями села Самостріли є український радянський ботанік, член-кореспондент АН СРСР, академік АН УРСР, у 1922—1928 рр.— президент АН УРСР В. Липський (1863—1937), відомий вчений в галузі механіки, академік АН УРСР, заслужений діяч науки УРСР, голова Західного наукового центру АН УРСР Я. Підстригач.

Погляд у майбутнє

А яким буде Корець у 2000 році? Про це допоможе дізнатися генеральний план його забудови.

Житлова зона Корця складатиметься з трьох комплексів. До центрального входять багатоповерхові будинки обабіч вулиці Леніна, північний об'єднує шість кварталів навколо штучного водоймища. У ньому, до речі, розміщуватимуться основні торговельні та культурно-побутові заклади. Західний комплекс включити у себе житлові квартали та зелену захисну зону.

Вулицю Леніна з міським парком над Корчиком з'єднує система пішохідних алей. На березі річки знаходиться човнова станція та ряд спортивних споруд.

План забудови передбачає також реставрацію пам'яток архітектури, навколо яких буде створено зону партерної зелені з пішохідними доріжками для огляду.

Ці накреслення вже втілюються у життя. На східній околиці Корця споруджено чотириповерхову середню школу на 1200 учнівських місць. Поруч збудовано спортивний комплекс «Колос», де проходять змагання з футболу, волейболу, баскетболу, гандболу, легкої атлетики тощо. Споруджено перший у місті 120-квартирний п'ятиповерховий будинок, відкрито історичний музей — філіал обласного краєзнавчого, завершено реконструкцію Будинку побуту, зведено універмаг, впорядковано вулиці Чапаєва, Івана Франка, Граничну. Улюбленим місцем відпочинку трудящих став насаджений кілька років тому Парк миру.

Трудящі як свою кровну справу сприйняли курс партії на перебудову всіх сторін життя радянського суспільства. Вони наполегливо реалізують плани п'ятирічки прискорення. Так, у 1987, ювілейному, році випущено промислової продукції майже на 27 млн. крб., зокрема 22,5 тис. тонн цукру-піску, 6,2 тис. туб консервів, 4,6 млн. штук радіорозеток, на 22,5 млн. крб.— товарів широкого вжитку.

Підприємства міста постійно реконструюються. На них впроваджуються сучасні механізми, технологічні лінії. Візьмемо ремонтно-транспортне підприємство. Житомирський філіал Київського політехнічного інституту створив тут дільницю газотермічного нанесення металічного порошку. Це дало можливість відновлювати циліндричні деталі майже третини агрегатів трактора Т-706. Введено також у дію напівавтомати для зварювання чавунних корпусних деталей. Чимало новинок науково-технічного прогресу впроваджено у відділах автотранспорту, постачання, на лінійно-монтажній та ремонтній дільницях.

За досягнення високих результатів у Всесоюзному соціалістичному змаганні, успішне виконання державних планів економічного і соціального розвитку СРСР у 1983 та 1985 рр. район нагороджувався перехідним Червоним прапором ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ. І заслуга у цьому кавалерів ордена Леніна службовців Г. Осикіної, Д. Вознюка, працівника агропромбуду І. Шульгіна, правофлангових соціалістич-

ного змагання делегата XXVII з'їзду Компартії України слюсаря цукрозаводу Т. Мороз, депутата обласної Ради народних депутатів складальниці заводу пластмасових виробів Т. Охремівич, будівельника Л. Ніколайчука, кооператора В. Захарчук, зв'язківця М. Фалка та багатьох інших.

Трудящі роблять усе для того, щоб їхнє місто ставало щораз красивішим, впорядкованішим, щоб вагомішим був його рядок у біографію Батьківщини, в реалізацію планів комуністичного творення.

Короткий довідник

Автобусний вокзал — вул. Леніна, 115а, тел. 2-12-41

Аптека — вул. Леніна, 55, тел. 2-12-44

Агентство Аерофлоту — вул. Леніна, 115а, тел. 2-12-41

Будинок культури — вул. Леніна, 65, тел. 2-18-59

Будинок побуту — вул. Леніна, 67, тел. 2-10-42

Готель «Тюльпан» — вул. Леніна, 80, тел. 2-17-34

Історико-краєзнавчий музей — вул. Леніна, 84

Кінотеатр ім. Шевченка — вул. Леніна, 43, тел. 2-14-40

Поштамт — вул. Леніна, 67а, тел. 2-10-60

Ресторан «Ювілейний» — пл. Леніна, 78, тел. 2-15-39

Станція техобслуговування автомобілів — вул. Леніна, 115а, тел. 2-19-53

Універсальний магазин — вул. Леніна, 49, тел. 2-17-28

Резюме

Город Корец — районный центр Ровенской области, находится в северной части Волынской возвышенности, которая делит область на полесскую и лесостепную зоны.

Эта местность была заселена людьми с давних времен, о чем свидетельствуют кремниевые орудия труда эпохи позднего палеолита, найденные на территории города. А на окраине Корца выявлены остатки оборонительных валов древнерусского городища 11—13 вв. и большое количество археологического материала. Первое же письменное упоминание о Корце (Корческе) датируется 1150 г. (Киевская летопись).

В 13 в. город входил в состав Пересопницкого княжества, в 13 — первой половине 14 вв. — Галицко-Волынского.

В середине 14 в. Корец находился под властью Великого княжества Литовского, а после Люблинской унии (1569) — шляхетской Польши.

Летом 1648 г. и осенью 1654 г. город освобождали, при активном содействии местных жителей, крестьянско-казацкие полки Б. Хмельницкого, но, согласно Андрусовскому перемирию, Корец остался под властью Польши. Это надолго задержало экономическое и культурное развитие города.

После второго раздела Польши (1793) Корец входил в состав Русского государства и был волостным центром Новоград-Волынского уезда Волынской губернии. Более активно развивались торговля, ремесленничество, промышленность. Тут действовали три кожевенные и одна суконная мануфактуры.

В конце 18 в. на берегах Корчика выявлены залежи высококачественной каолиновой глины, и она стала сырьем для фарфорово-фаянсового завода, на котором работала тысяча человек. Но постепенно, вследствие иссякания сырьевых ресурсов, производственная мощность предприятия снижалась, и в 1832 г. оно пре-

кратило свое существование. Корецкая фарфоровая посуда, в оформлении которой использовались волыньские мотивы, была известна во многих странах Европы. Отдельные ее образцы и ныне можно увидеть в музеях Корца, Луцка, Полтавы, Львова, Киева, Ленинграда, Москвы, Варшавы, Парижа.

В конце 19 в. в Корце выросли небольшие промышленные предприятия, развивалась торговля. В 1898 г. в городе построен сахарный завод. Условия труда рабочих были очень тяжелыми, не соблюдалась элементарная техника безопасности, рабочий день длился 12 и более часов.

Первая мировая война принесла трудящимся города новые страдания: голод, поборы, усиление эксплуатации.

Под влиянием февральской буржуазно-демократической революции в России активизировалась борьба корецких трудящихся. В июне 1917 г. восстали батраки и крестьяне окраин города, возмущенные антинародной политикой Временного правительства. К ним присоединились русские солдаты. Повстанцы арестовали представителей местной власти. В городе был создан волостной Совет рабочих, крестьянских и солдатских депутатов, который призвал трудящихся делить помещичьи земли.

Великий Октябрь открыл новую страницу в жизни города: 12 января 1918 г. тут провозглашена Советская власть. Но уже 21 февраля Корец оккупировали войска буржуазно-националистической Центральной рады и австро-немецкие части.

1 мая 1919 г. полки Первой Украинской советской дивизии под командованием Н. Щорса освободили Корец от оккупантов. Но в августе город захватила буржуазно-помещичья Польша.

Трудовой народ продолжал борьбу. Осенью 1919 г. в районе Корца действовал возглавляемый большевиками отряд народных мстителей численностью 100 человек.

В июне 1920 г. подразделения Первой Конной армии освободили город от оккупантов. В Корце был создан ревком, быстрыми темпами происходили социалистические преобразования.

Но начатое социалистическое строительство было прервано новым наступлением польских интервентов, которые в конце сентября 1920 г. снова оккупировали город. Согласно Рижскому мирному договору, Корец остался в составе буржуазно-помещи-

чей Польши. Власти вели политику насильственного ополячивания и окатоличивания.

Но трудящиеся не прекращали борьбу за свои права. Так, осенью 1922 г. бастовали сельскохозяйственные рабочие. Через два года всю Ровенщину охватило пламя партизанской борьбы: народные мстители забирали у помещиков и колонистов землю. В октябре партизанский отряд, в котором было много жителей Корца, совершил нападение на город.

В 1926 г. в Корце начало действовать отделение «Сельроба» — массовой легальной революционной организации трудящихся Западной Украины, созданной по инициативе КПЗУ, а в 1935 г. был создан подпольный городской комитет КПЗУ. Коммунисты вместе с комсомольцами организовывали забастовки, распространяли нелегальную литературу, листовки с призывами к революционной борьбе. Двадцать долгих лет трудящиеся Корца, как и всей Западной Украины, боролись за свое освобождение из-под ига оккупации, за воссоединение с единокровными братьями в Украинской Советской Республике.

В золотом Сентябре 1939 г. Красная Армия подала руку помощи полешукам. В октябре посланцы Корца И. Радковский, Т. Кутковец вместе с другими депутатами Народного Собрания Западной Украины голосовали за воссоединение западноукраинских земель с Советской Украиной.

Под руководством коммунистов в Корце развернулось социалистическое строительство. В январе 1940 г. город стал районным центром. Органы местной власти развернули активную работу во всех сферах хозяйственной, политической и культурной жизни. На базе кустарных мастерских создавались промышленные артели, в городе были открыты две школы с украинским языком обучения, Дом культуры, кинотеатр, районная больница. На окраине города была создана МТС, которой государство выделило 11 тракторов и столько же плугов, автомашину и зерноуборочный комбайн. МТС подавала ощутимую помощь трем колхозам и многим единоличным хозяйствам.

Но 22 июня 1941 г. мирная жизнь советских людей была прервана вероломным нападением на нашу страну фашистской Германии.

8 июля гитлеровцы оккупировали Корец. За годы фашистской неволи в городе было расстреляно более восьми тысяч советских граждан, свыше 500 юношей и девушек вывезено на каторгу в фашистскую Германию. Оккупанты разрушили сахарный завод, промкомбинат, МТС, культурно-просветительные учреждения, 60 процентов жилья.

Трудящиеся Корца поднялись на борьбу с ненавистным врагом. В городе действовало несколько подпольных групп, которые проводили агитационную работу среди населения, собирали разведывательные данные, освобождали военнопленных, снабжали партизан медикаментами и продуктами питания.

11 января 1944 г. 416-й полк Рыльско-Коростенской Краснознаменной орденов Суворова и Кутузова стрелковой дивизии, которая входила в состав 1-го Украинского фронта, освободил город от немецко-фашистских захватчиков. Имена 59 красноармейцев — представителей разных национальностей нашей страны, которые погибли при освобождении Корца, навеки высечены в граните на братских могилах в городском парке и на кладбище.

На фронтах Великой Отечественной громили фашистов 8375 жителей Корецкого района, которые влились в Красную Армию. 2380 из них погибли смертью храбрых. Корчане также внесли 100 тыс. рублей на танковую колонну «Ровенщина».

Население города с энтузиазмом приступило к восстановлению и развитию промышленности, торговли, предприятий коммунального хозяйства, культурно-просветительных учреждений. В 1946 г. корчане провели 17 субботников, в которых приняло участие около двух тысяч рабочих и служащих, свыше тысячи крестьян. В следующем году район первым в области завершил коллективизацию сельского хозяйства.

Полешуки с помощью братских республик не только отстроили разрушенное войной народное хозяйство, но и создали надежную основу для дальнейшего развития экономики, культуры, образования, медицины.

Во многие уголки нашей страны отправляется продукция Корецкого сахарного завода. Ежегодно предприятие выпускает в среднем 19 тыс. тонн сахара. Среди заводчан много знатных людей. Это участники Великой Отечественной войны кавалер орде-

нов Красной Звезды, Трудового Красного Знамени и «Знак Почета» В. Трегуб, кавалеры ордена Славы III степени П. Кубай, О. Ладюк, делегат XXVII съезда Компартии Украины Т. Мороз и многие другие.

На предприятия Днепропетровска, Харькова, Ленинграда, Минска, Риги, Таллина, Еревана, Ташкента поступают корецкие радио- и электророзетки, электровилки и патроны — продукция завода пластмассовых изделий.

Свою частицу в выполнение народнохозяйственных планов вносят также завод продтоваров, ремонтно-транспортное предприятие, передвижная механизированная колонна, две автоколонны, производственный комбинат, предприятия «Райсельхозхимия», «Межколхозпутьстрой».

В городе — три общеобразовательные средние, восьмилетняя и музыкальная школы, профтехучилище, которое готовит для сельского хозяйства трактористов-машинистов широкого профиля, наладчиков оборудования животноводческих ферм, операторов машинного доения.

Любимое место отдыха трудящихся — районный Дом культуры. Тут действуют самодеятельный народный хор, который с успехом выступал на областной и республиканской сценах, танцевальный и драматический кружки, агиткультбригада. В Доме культуры ежегодно проводятся традиционные областные музыкальные фестивали дружбы «Песни над Горынью», тематические художественные выставки.

Высокого уровня достигло медицинское обслуживание населения. В Корце работают районная больница на 325 пациентов и поликлиника, рассчитанная на прием 500 пациентов в день. Тут посетители могут получить квалифицированную помощь 59 врачей — специалистов 22 профилей.

Свыше 15 тысяч человек оздоровлено за последние годы в областной физиотерапевтической больнице. Местные азотно-радоновые источники по своим терапевтическим свойствам не уступают знаменитым цхалтубским.

Образ города дополняется его архитектурными памятниками. На возвышенности над речкой Корчиком находятся остатки замка 15—18 вв.; примером синтеза приемов и форм архитекту-

ры 16—18 и начала 20 вв. является костел Антония; мастерски соединяются классицистические принципы и планомерно-пространственная структура украинских деревянных храмов в Николаевской церкви (1834); характерные особенности украинского искусства 17—19 в. отражает архитектура ансамбля Троицкого монастыря. Интересным памятником деревянного зодчества является Кузьмо-Демьянская церковь (18 в.).

Богата литературная карта Корца. В начале 17 в. сюда прибыл и жил с некоторыми перерывами до смерти (1634) украинский педагог, поэт, переводчик, церковный деятель Лаврентий Зизаний-Тустановский, автор книги «Грамматика словенская» и первого на Украине и в Белоруссии букваря (со словарем) «Наука ку читаню». В 1750 и 1753 гг. через город проезжал украинский просветитель, гуманист, философ и поэт Г. С. Сковорода. В ноябре 1846 г. город посетил Т. Г. Шевченко, о чем он упоминает в повести «Прогулка с удовольствием и не без морали». В 1847 и 1850 гг. через Корец проезжал Оноре де Бальзак. В 1878 г. город посетила гениальная поэтесса Леся Украинка.

И сегодня тысячи туристов приезжают в Корец, жители которого делают все для того, чтобы их город становился все краше, чтобы весомее была его трудовая строка в биографию Родины, в реализацию планов коммунистического созидания.

Справка для гостей города

Автобусный вокзал — ул. Ленина, 115а, тел. 2-12-41

Аптека — ул. Ленина, 55, тел. 2-12-44

Агентство Аэрофлота — ул. Ленина, 115а, тел. 2-12-41

Гостиница «Тюльпан» — ул. Ленина, 80, тел. 2-17-34

Дом культуры — ул. Ленина, 65, тел. 2-18-59

Дом быта — ул. Ленина, 67, тел. 2-10-42

Историко-краеведческий музей — ул. Ленина, 56, тел. 2-10-29

Кинотеатр им. Шевченко — ул. Ленина, 43, тел. 2-14-40

Почтамт — ул. Ленина, 67а, тел. 2-10-60

Ресторан «Юбилейный» — пл. Ленина, 78, тел. 2-15-39

Станция техобслуживания — ул. Ленина, 115а, тел. 2-19-53.

Универсальный магазин — ул. Ленина, 49, тел. 2-17-28

Пам'ятка архітектури —
Кузьмо-Дем'янська церква (18 ст.)

Памятник архитектуры —
Кузьмо-Демьянская церковь (18 в.)

Один із корпусів цукрового заводу
Один из корпусов сахарного завода

Нова середня школа
Новая средняя школа

*Дитячий садок «Ромашка»
Детский сад «Ромашка»*

*Районний Будинок культури
Районный Дом культуры*

*У цьому будинку 1846 р. зупинявся великий Кобзар
В этом доме в 1846 г. останавливался великий Кобзарь*

*Пам'ятник Т. Г. Шевченку
Памятник Т. Г. Шевченко*

НАУЧНО-ПОПУЛЯРНОЕ ИЗДАНИЕ

Яноши Василий Михайлович
Вознюк Демьян Петрович

КОРЕЦЬ

Краеведческий очерк

Львов, «Каменяр»
(На украинском языке
Резюме на русском языке)

Художник *В. В. Ковальчук*
Художній редактор *Б. Р. Пікулицький*
Технічний редактор *В. І. Франчук*
Коректор *Л. К. Шумік*
Фотограф *В. Ф. Філоненко*

ИБ № 1740

Здано на складання 12. 10. 87
Підписано до друку 15. 06. 88
БГ 02746. Формат 70×100¹/₁₆
Папір друк. № 1. Гарнітура літературна
Офсетний друк. Умовн. друк. арк. 0,98+8 вкл.
Умов. фарбовідб. 4,97. Обл.-вид. арк. 1,41+0,83 вкл.
Тираж 10 000 пр. Замовлення 1352-7
Ціна 35 к.

Видавництво «Каменяр»
290008 Львів, Підвальна, 3
Львівська
книжкова фабрика «Атлас»
290005 Львів, Зелена, 20

Яноші В. М., Вознюк Д. П.

Я64 Корець: Краєзнав. нарис.— Львів: Каменяр,
1988.— 24 с., 8 арк. іл.— Рез. рос. мовою.

ISBN 5-7745-0003-9.

Краєзнавчий нарис про Корець — районний центр Ровенської області, місто, що має древню історію, славі революційні, бойові і трудові традиції. В книзі розповідається про пам'ятки міста і району, про великі соціально-економічні перетворення, які відбулися тут за роки Радянської влади

Я 1905040000-074
М214(04)-88 БЗ-9-7-88

ББК 26.890(2Ук-4Ро)
91(С2Ро)

35 к.

